

LowBeats
19./20. Okt. 2024
EINTRITT FREI

HIFI TAGE DARMSTADT

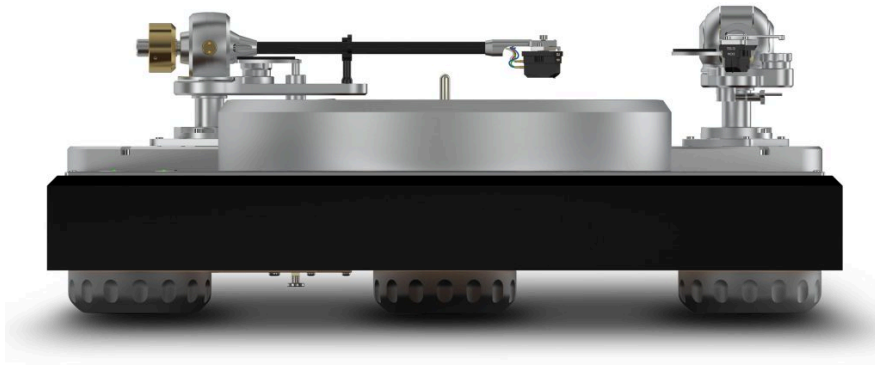
Tungvægtskørsel med mange muligheder og en gribende fascinerende lyd: Acoustic Signature Verona NEO fra 12.000 euro (Foto: Acoustic Signature)

Prøvekørsel Acoustic Signature Verona NEO: Kraft og elegance

• Bernhard Rietschel • 19. maj 2024

Acoustic Signature Verona NEO er en pladespiller i topkvalitet i skikkelse af en normal pladespiller. I testen imponerede den med sine gennemtænkte praktiske funktioner, høje fleksibilitet og kraftfulde, generøse lyd.

Verona NEO er lidt ude af trit med Acoustic Signature-drevene. Den schwabiske producent kalder designet "retro" – fordi fadet og tonearmsbaserne ikke står alene og eksponeret i rummet, men er indrammet af en klassisk rektangulær ramme. Deres sammensætning skal – slug! – endda involvere træ. Et ret usædvanligt materiale for den tyske virksomhed, der årligt fodrer tonsvis af det fineste aluminium til en sulten, topmoderne maskinpark, samt noget mindre mængder messing og rustfrit stål. Men OK, så er jeg bare retro. For det er langt min yndlingsspiller fra min tidligere hjemby Göppingen. Som jeg vil forklare om et øjeblik, er der gode grunde til dette, men der er også meget praktiske grunde. Og prismæssigt. Verona Neo kan være dyr, men for 12.000 euro som ren kørsel er det endnu ikke helt udelukket. Og det giver enorm værdi med hensyn til lyd, mekanik og udseende.

På en stor fod: tre enorme aluminiumsfødder hviler spilleren på integrerede gelpuder. Mod basen ender de i en spids (ikke synlig her), som ikke kun giver yderligere afkobling, men også sikrer vidunderlig jævn højdejustering (Foto: Acoustic Signature)

De praktiske grunde: Jeg foretrækker spillere, hvor tallerkenen, armen og pickuppen er på en fælles overflade, som min hånd kan hvile på, når jeg bevæger tonearmen. Jeg kan simpelthen lægge på hurtigere, mere præcist og mere sikkert. Og selvom Verona ikke er en DJ-spiller, og mit lytterum ikke er en klub, er der altid situationer, hvor jeg ikke lytter til den ene komplette side efter den anden i fred og ro. Rammespillere som Verona tilbyder simpelthen bedre ergonomi end analoge borerigge og rumstationer – som naturligvis også har deres æstetiske appel. Enhver, der tænker på et hult, møbellignende kabinet, der blot skjuler afspillerteknologien nedenunder, er ikke særlig bekendt med Acoustic Signature og dens chef Günther Frohnhöfer.

De særlige egenskaber ved Acoustic Signature Verona NEO

Som næsten alle modeller fra Süßen nær Göppingen kræver Verona en palle, for selv uden emballage, uden arme og strømforsyningsenhed (men med fad) overstiger den klart de 30 kilo, som normale pakketjenester næsten kan forvente, at deres chauffører skal bære. To tredjedele af denne masse hviler i chassiset. Hvilket i øvrigt ser ekstremt attraktivt ud live, på en diskret og selvsikker måde. Med afbalancerede proportioner og præcis de rigtige faser, vinkler og overflader på de rigtige steder. Et design, der straks gør det klart: Enten er chefen ikke kun en maskiningeniør, men også en genial industriel designer, eller også har han bestilt en til at finjustere designet af sine pladespillerkreationer. Sidstnævnte gælder for akustisk signatur.

Som sædvanlig med Acoustic Signature sætter håndværket standarden (Foto: Acoustic Signature)

Hundrede procent Frohnhöfer ligger under den smukke overflade, der skinner i enten højglanslakeret Makassar-finér eller sort klaverlak. Nemlig flere lag stål, multiplex og MDF. Materialer med meget forskellige dæmpnings- og lydledningsegenskaber, der neutraliserer hinanden i en fast bundet sandwich. Constrained Layer Damping eller CLD er, hvad ingeniører kalder dette, et gennembrøvet middel til at reducere vibrationer. Et par hulrum fræses ud af den 6,5 centimeter tykke CLD-blok, som har et fodaftryk på 45 x 55 centimeter: Der er åbninger til to tonearme og deres baser og kabler til højre og venstre bagpå. Og en dyb fordybning i midten, der rummer drevet.

Hvis du pakkede Verona ud, kan du forveksle den med en direkte drev-afspiller. Dette skyldes, at dens motorer er lige så usynlige som det meste af den indvendige plade, de driver. Dens mægtige centrale nav stikker opad gennem et boltet aluminiumsdæksel for at modtage det ti kilo tunge hovedfad. Resten af drevet er praktisk talt forseglet under dæk, og ejeren behøver kun at åbne maskinrummet én gang i en blå måne for at tage to friske drivremme på. Samlingen er derefter meget enkel: Sæt chassiset op, placer pladen på det, sæt derefter vaterpasset på det og afbalancer det omhyggeligt vandret. Verona er en af de meget få spillere, for hvem denne afbalancering ikke er svedig eller frustrerende, men en sand fornøjelse. Dette skyldes de tre enorme, gelfyldte støddæmperfædder, som ikke kun er perfekt tilgængelige foran til venstre og højre samt bagtil i midten, men også kan drejes ind og ud forbløffende jævnt, faktisk med en finger. Selvfølgelig er dette ikke hekseri, men resultatet af en stor radius, en skridsikker form, præcist skårne gevind og en skruestrækspids af det rigtige fedt. Ikke desto mindre er det kun få, der formår at gøre det så smukt.

Selvforklarende: De ultrastabile knapper bør ikke miste deres skarpe trykpunkt eller deres lasergravede bogstaver, selv efter årtier (Foto: Acoustic Signature)

Når den er afbalanceret, kan pladespilleren udstyres med de eksisterende eller købte tonearme. Selvfølgelig: flertal. Nemlig to. Hvis du vil, kan du selvfølgelig også betjene Verona med én arm. I dette tilfælde forbliver en af de to solide aluminiumsterrasser i den bagerste halvdel af afspilleren tom, og Acoustic Signature vil med glæde bore og fræse den senere (men ikke gratis) for at passe til alle tænkelige arme. Mit testeksemplar kom med to slidside baser i SME-stil, boret til dreje-til-spindel-afstanden mellem de interne tolv- og ni-tommers arme. Skønheden ved Verona – eller en af dens mange smukke funktioner: Afspilleren har et absolut symmetrisk design, og arme af enhver længde passer i begge positioner. Det betyder, at brugeren helt frit kan bestemme, hvilken stokvogn der er parkeret til højre langs yderkanten, og hvilken der er parkeret bagerst til venstre og strækker sig derfra til højre langs bagkanten af chassiset, når den ikke er i brug. Den førstnævnte position er ergonomisk mere gunstig, hvorfor hovedarmen normalt er placeret der. Men du kan til enhver tid bytte placeringen af de eksisterende baser, hvis dine præferencer ændrer sig.

For at undgå kedsomhed sendte Acoustic Signature mig to arme, der ikke kun adskiller sig i længden, men også kommer fra to forskellige kvalitetsniveauer fra producenten. Det, der har været sandt for alle Acoustic Signature-arme, jeg har haft fingrene i indtil videre, gælder for begge: De er ulasteligt udformede lydværktøjer med et gennemtænkt, praktisk design, der ligesom pladespillerne er bygget udelukkende i Süßen. Og ikke bare samlet, men fræset af aluminium del for del ved hjælp af avancerede CNC-maskiner og derefter samlet, justeret og testet af erfarne medarbejdere med beundringsværdig ro. Den schwabiske virksomhed har seriøs vertikal integration og gør virkelig næsten alt selv. Eksterne virksomheder er kun nødvendige til nogle få helt specielle opgaver og dele. For eksempel at påføre en diamantbelægning på akselen på skivelejet, hvilket sikrer næsten surrealistisk slid og glideegenskaber. Denne proces kaldes DLC – for "Diamond Like Carbon" kalder Acoustic Signature det resulterende leje for "Duraturn Diamond Bearing" eller DTD.

Det rigtige drev

En anden Acoustic Signature-specialitet med sin egen forkortelse er AVC, "Automatic Vibration Control" i strømforsyningen til drivmotorerne. Der er to af sidstnævnte i Verona: langtidsholdbare, klassiske synkronmotorer, der hver kører med to faseforskudte sinusformede vekselspændinger. AVC genererer disse vekselspændinger digitalt, overvåger motorens gang og justerer løbende fasepositionen for at forhindre vibrationer i at opstå i første omgang. Faktisk er Verona en af de mest jævnt kørende spillere, jeg nogensinde har haft i mit lytterum. Og hvad denne ro gør ved lyden er både behageligt og uventet tydeligt. Dynamikken i spilleren bliver enorm og skifter fra en punktlig dynamik, der favoriserer visse frekvensområder, til en altomfattende kraft, der er lige så effektiv i den dybe bas som i de fjerneste overtoner. Dette får virkelig musikken til at lyde større, og – i hvert fald i mit lytterum – forvandler hele systemet til en mere overbevisende, mere engagerende version af sig selv. Og dette har intet at gøre med tonearmen eller patronen, men er en kvalitet, som pladespilleren bringer med sig og giver videre til enhver passende arm og pickup.

Strömboks: En ekstern strømforsyningsenhed forsyner de to motorer i Verona via separate CAT5-kabler. Strømforsyningsenheden genererer den nødvendige vekselstrømsspænding digitalt (Foto: B. Rietschel)

Jeg ville ikke sige det uden en meningsfuld sammenligning. Jeg havde en, i form af SME Model 10, en pladespiller, der blev udskiftet for kun få år siden og kombinerer kompakte dimensioner og håndterbar vægt med meget stabil lyd. I hvert fald indtil nogen sætter en SME 20 eller Acoustic Signature Verona Neo ved siden af. Mod min Linn LP12 spiller SMV'en sig normalt ind i et dødvande, hvor dens stoiske ro og stabilitet taler til dens fordel, men Linns opfattede større dynamik. Det er en anden historie med de virkelig store rivaler, og resultaterne er også mere meningsfulde, fordi de kan opnås med identiske tonearmskonfigurationer. Bekvemt – og ikke overraskende – bruger SME også SME-monteringsstandarden til sine arme. Det betyder, at min SME 309 kan overføres fra de oprindelige ti til Verona med blot et par enkle trin.

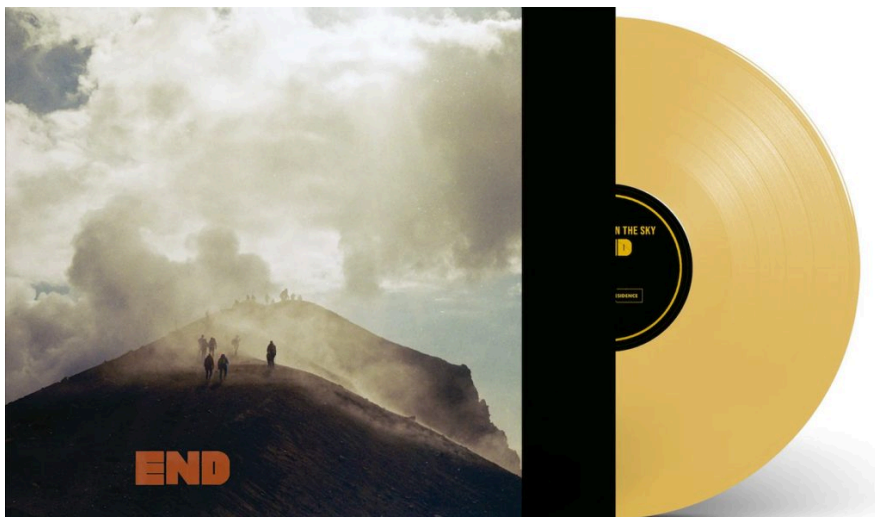

Gæst fra Storbritannien: Her har Verona Neo en SME 345 ud over den interne tolvtommer. Den tysk-engelske kombination lyder fremragende (Foto: B. Rietschel)

OK, der er et par flere håndtag, fordi Acoustic Signature bruger en lidt længere monteringsafstand til sine arme. Dette er dog inden for det generøse justeringsområde for den geniale SMV-vogn. Så du svinger armen et par millimeter frem på Verona og *voilà*: perfekt udhæng.

Høretest

Det, jeg så hørte, var allerede alarmerende tæt på min idé om perfekt LP-lyd. Og får den storslåede SMV til at virke næsten lille og lidt usikker ved siden af, men frem for alt mindre dynamisk. Selv Linn (med Ekos tonearm, Lingo strømforsyning og Kore sub-chassis) kan ikke konkurrere med den kraftfulde fremdrift, der er udviklet af Acoustic Signature. Måske kunne det i den seneste udvidelsesfase – hvilket jeg ikke har. Men selv de nyeste produktionsmodeller under topmodellen vil sandsynligvis have det svært. Det er ikke ofte, at jeg sidder alene i lytterummet en hverdagsmorgen, læner mig tilbage med et bredt smil på læben og bare skruer lidt mere op for lyden. Med "End", 2023-albummet fra de texanske post-rockere Explosions In The Sky, formår Verona for eksempel at blæse hverdagen væk med ren energi. På "End" er bandet mere rockende, mere lige og mere kompakt end på de ældre albums, som var mere bevidst struktureret. Stykkernes høje dynamik, de triumferende trommeindsatser og den sprudlende intensitet er bevaret.

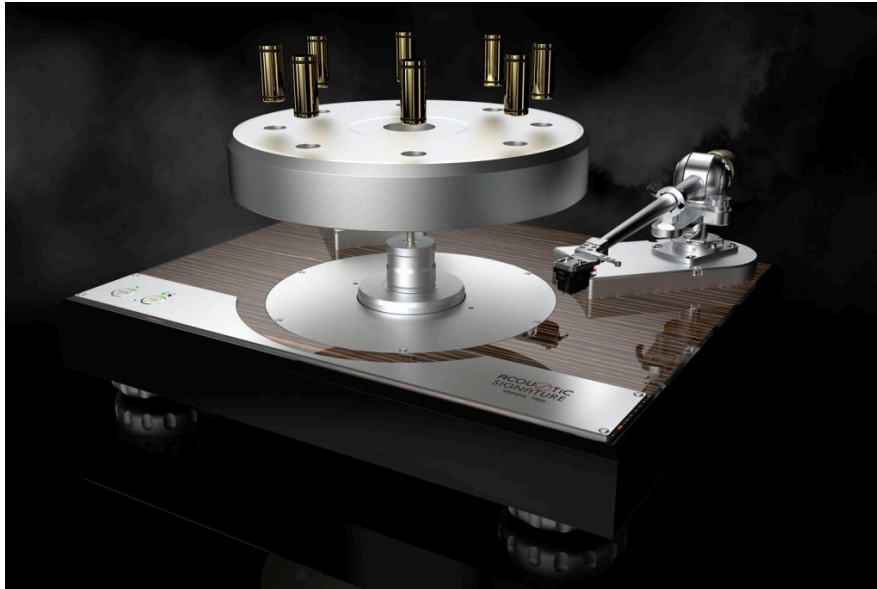
"End" af Explosion In The Sky fås også som en lækker specialudgave i gul vinyl "End" (Cover: groundzero)

Lyden på pladen er både konkret og solid via Verona og, især i de dele med flere guitarspor, fascinerende fint udluftet. Mens jeg lyttede til den, blev jeg mindet om en visuel ækvivalent fra et 1970'er-dekoroations-giftskab: disse buketter af glasfibre, der, oplyst af en central lyskilde, flosser i funkende kugler af bittesmå lyspunkter – farvede, selvfølgelig. At lytte til Verona føles nogle gange som at sidde inde i et af disse lette objekter.

Især med højepløselige patroner som Transrotor Figaro, den bedste Goldring, som Goldring aldrig byggede under sit eget navn. Diskanthøjttalerens flid virker nogle gange næsten overdrevet. Men ligesom den tilsvarende åbne Lyra Delos lyder Figaro slet ikke lys i rigtig gode arme og på rigtig gode pladespillere, men simpelthen enormt informativ. Så informativt, at overtonerækker eller guitarstrenges gløder omkring lytteren som meteorregn. Hvis du begynder at få det indtryk, at forfatteren er ved at glide væk fra virkeligheden, skal du måske bare lytte til Verona NEO. Og ikke bare på en hvilken som helst forstærker. Men på [Rike Audio Natalija 2](#), en phono pre med vidunderlig utvungen dynamik og en organisk, naturlig lyd, efterfulgt af den fantastiske [Soulnote A-1](#) integrerede forstærker. Andre kombinationer er også mulige. Men jeg har i øjeblikket svært ved at finde noget, der kan sammenlignes med Soulnote, selv for betydeligt flere penge.

Spredter varme toner ikke kun visuelt: Soulnote E-1 er nok det mest kraftfulde phono-trin op til 5.000 euro (Foto: H. Biermann)

Ingen ringning: Aluminiumspladen på Verona har otte messinglyddæmpere. Takket være de matchende vinduer kan du også se dem, når måtten lavet af kulstof- og læderfibre er på sin sædvanlige plads (Foto: Acoustic Signature)

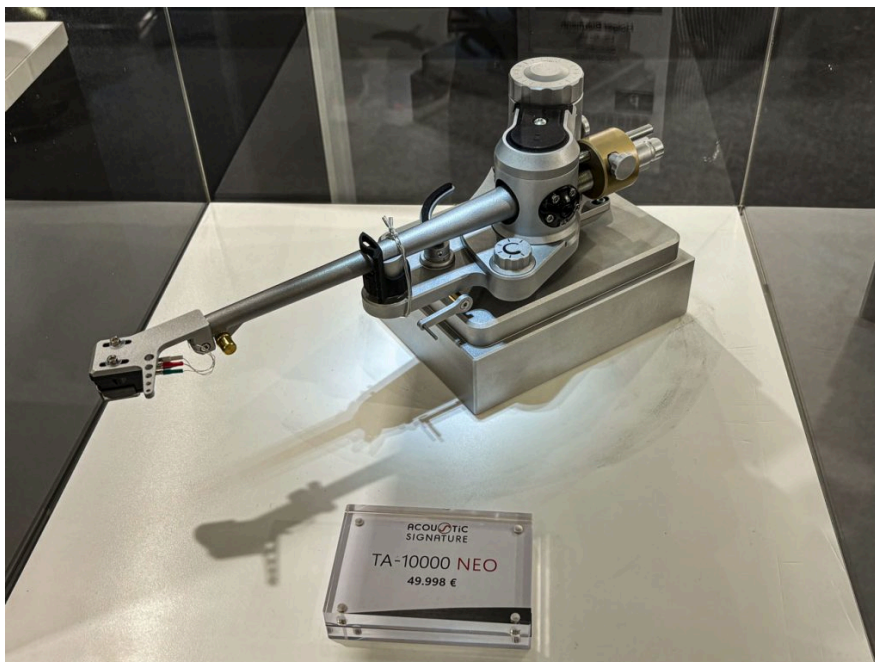
Som allerede nævnt ovenfor har Acoustic Signature også inkluderet arme af høj kvalitet: TA-2000, her i en ni-tommer version, er storebror til TA-1000, som vi kunne lide meget på Tornado. Den kommer med endnu finere kuglelejer i en endnu mere solid gimbal og den praktiske anti-skating med fjeder og drejekontrol. Ved første øjekast ser TA-5000, som vi modtog som en tolv-tommers model, dyr ud. Dens armrør har en stor kaliber og består af tre koncentriske kulfiberlag med dæmpende mellemlag. Den forreste ende af røret er en storslået headshell fræsset af et enkelt stykke massivt materiale. Bagpå ender bommen i en massiv lejerings med hybridkuglelejer fra den tyske producent SKF, som kombinerer stållejerings med rullende elementer af siliciumnitridkeramik.

Udstyret til prøvekørslen: TA-2000 i 9-tommer version bagerst til venstre, 5000 som en 12-tommer model foran til højre (Foto: Acoustic Signature)

Når jeg ser på prisen på tonearmen, svier mine øjne et øjeblik: 6300 euro for ni-tommer-versionen, 900 euro mere for tolv-tommer-versionen. Men dette er i øjeblikket kun den tredjestørste armmodel af Sülzener. Og det er kun, hvis du ikke tæller det ekstreme

svingende TA 10000, som vil afrunde intervallet over 21.000 euro TA-9000 fra 2024 High End.

TA 10000 er et mekanisk mesterværk i enhver henseende, men koster også respektable 50.000 euro (Foto: H. Biermann)

På denne baggrund giver det mening, hvorfor producenten stadig anser 5000 for at være en af de mest rimeligt prissatte modeller. Når alt kommer til alt kan enhver med den nødvendige lille ændring købe den. Ikke som SMV, hvis "moderne" V-, IV- og 3xx-serievåben simpelthen ikke længere er tilgængelige. Fordi SMV'er efter årtier på markedet har besluttet sig for pludselig kun at sælge dem sammen med sine egne drev. Frohnhöfer er sikkert tilfreds.

Du kan læse mere om, hvorfor tolv-tommers arme har fordele og potentielle ulemper i forhold til deres ni-tommers søskende i fuld længde, og præcis hvad disse er, i min historie om Acoustic Signature Tornado Neo, som fokuserer på dette aspekt. Lyttesammenligningerne blev foretaget med to TA-1000'ere. Men selv en TA-5000 er lidt mindre stiv i lang end i kort. Det er bare, at forskellen nu er et sted mellem "super stiv" og "ekstremt stiv", så det er meget mere ubetydeligt end med det tyndere armrør på 1000. De geometriske fordele forbliver derimod helt intakte og kan høres endnu tydeligere med den store arm: selv noget mere delikate systemer som Transrotor nævnt ovenfor spiller rigt, frodigt og helt forvrængningsfrit i TA-5000.

Silkeblød i tofarvet: Modvægten til TA-5000 er lavet af messing, lejeakslerne er lavet af stål, resten af armen er lavet af aluminium. Overfladerne er fejlfri (Foto: Acoustic Signatutre)

TA-5000 er en inspirerende, meget musikalsk arm. For eksempel når han spiller "The End Of Days", det seneste album af den britiske sangskriver Matt Elliott. De seks sange er svære at slå med hensyn til mørke, men byder på en fest for ører og sjæl. Titellnummeret begynder – som det ofte er tilfældet – med Elliotts koncertguitar, der introducerer temaet i en vidunderlig træagtig, duftende tone. Derefter synger Elliott med på sin blide basstemme, som er mikset meget tæt på og derfor fylder rummet større end livet. Han minder lidt om den afdøde Leonard

Cohen før træblæserne endelig tager over, mens kontrabas og flygel fortsætter med at akkompagnere. Hornene kunne være flere Elliott-numre, da han er den eneste med "Sax" i rulleteksterne. Jeg synes også, jeg hører en klarinet, eller måske er det en klarinetlignende saxofon. Under alle omstændigheder intonerer disse forenede blæseinstrumenter en klagesang af næsten galaktisk tyngde, der hypnotisk luller stykket til afslutning i løbet af de sidste par af dets ti minutter. Så, på de fem følgende stykker, bliver det endnu mørkere.

Matt Elliott "The End Of Days" (Ici D'Ailleurs – IDA 158 LP) Cover: groundzero

Det, der skiller sig ud med TA-5000, er den vidunderligt klangfulde tone fra hornene og Elliotts stemme, koncertguitarens perfekte proportioner – ikke for mager, ikke for fed eller endda boomy – og den ret uventet vitale dynamik på en så stille plade. For eksempel når bassisten Jeff Hallam smækker en streng mod gribetrættet, eller pianisten og produceren David Chalmin udstøder en noget højere tone. Det, der også kommer til udtryk intenst, er den fantastiske akustik og paradisiske ro i Chalmers afsondrede landsted i Pays Baskeren. The Acoustic Signature udtrækker en stor tæthed, atmosfære og nærvær fra rillerne på Optimals usædvanligt velpressede plade.

Og alligevel er der stadig en rest af genkendelig karakter i lyden af TA-5000. Hvilket ikke generer, især fordi denne karakter passer meget godt ind i den overordnede stemning: I den polyfone træblæserbegravelsesmarch får saxofonerne for eksempel en tragt fuld af ekstra varme. Og dommedagsmandskoret, der begynder i det næste nummer (jeg skrev: det bliver mørkere) afviger også lidt mod lydstyrken fra det midterste spor af fuldstændig neutralitet. Selvom det er meget mindre udtalt og med et generelt højere niveau af dynamik og opløsning, minder dette om lyden af tolvtommers TA-1000, som også lød noget mere ulden end sin korte kammerat. Selv uden hurtigt at bestille en kort TA-5000, vil jeg vædde på, at den spiller lidt strammere og hurtigere. Hvis det er det, du leder efter – fantastisk!

På den anden side bevarer tolvtommer-højttaleren den enorme plads og de nøjagtige konturer i dette rum perfekt, noget som den lange 1000-højttaler opnåede langt mindre perfekt. Denne cinemascope-bredde og den lidt varme tone passer vidunderligt sammen. Derfor ville jeg ikke sætte TA-5000-12 med den bedst mulige opløsning MC på venstre bagsæde, men på standard højre bagsæde. Hvor jeg nemt kan nå fra lyttepositionen uden at skulle bøje mig. Og hvad er der så i den ledige plads bagerst? Det afhænger af brugsadfærden. Hvis du ikke har brug for en anden arm i øjeblikket, så bestil spilleren med en udrillet anden base og nyd følelsen af at kunne udvide sig når som helst, men ikke behøve det.

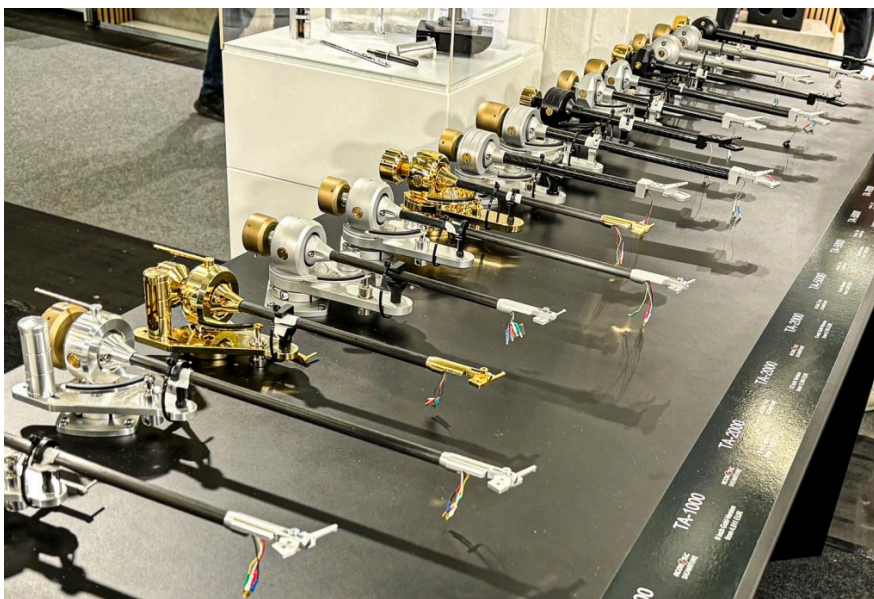

Reference-MM: SMV'en præsenterede den helt nye Vertere Dark Sabre, et magnetsystem til 1800 euro, der laver kraftfuld og diskret musik (Foto: B. Rietschel)

For alle dem, der stadig har en SMV derhjemme eller kan få fingrene i en, skal det tilføjes, at 309'eren lyder helt fantastisk på Verona Neo og også ser rigtig godt ud. Det vil næppe være anderledes med firere eller femmere. I modsætning til "min" ni-tommers base – som faktisk blev fræset til AS's egne arme – vil svaberne fræse en eksplicit ordnet SMV-base præcis til tiendedelen og forsyne den med fastgørelsesgevind. Det samme gælder for Linn, Rega og alle andre våben med deres monteringsstandarder. Det betyder, at Verona NEO kan bruges til at skabe utallige stilistiske og tonale variationer. Drivkraften danner et urokkeligt, ubestikkeligt fundament for alle, som man realistisk set aldrig behøver at tænke på igen.

Konklusion Akustisk signatur Verona NEO

Tyske sværvægtsdrev fås også med en række individuelle lydegenskaber. I en positiv forstand lyder Verona NEO anderledes end de fleste andre sværvægttere: den danner et kraftfuldt lydfundament i stort format, som selv fans af subchassiser vil få noget for pengene. Og hvorpå kvalitetene af de samlede arme og systemer kan udtrykkes optimalt. Det ville derfor være en dårlig idé at spare penge på armbåndet. I tilfælde af budgetunderskud foretrækker vi at starte med den bedst mulige arm i stedet for to kompromiser.

Et bestemt valg ville være tilgængeligt: Acoustic Signature tonearme på HIGH END 2024 (Foto: H. Biermann)

Producenten selv tilbyder en bred vifte af toparme og vil fræse den anden base, så den passer til enhver tid, hvis og når en anden arm vælges.

Akustisk signatur Verona NEO 2024/05

Rating

LYDKVALITET

BRUGERVENLIGHED

BYGGEKVALITET

RESUMÉ

Bedømmelsen refererer altid til den respektive priskategori.

AS Distribution GmbH, Knaulder Str. 10, 22394 Hamburg, Tyskland

Sensationelt jævn kørsel

Enestående

- Ekstremt fleksibel med hensyn til tonearmskonfiguration 73079 Suessen
- Fremragende forarbejdning, ukompliceret og krævende i hverdagen

www.acoustic-signature.com

Preis (produktionsinkludierend): Acoustic Signature Verona NEO versus Acoustic Signature TA-2000 NEO versus Acoustic Signature TA-5000 NEO versus Datto ambience + ambience eller below: 700 euro

- : fra 12.000
- : fra 3.000
- : fra 6.300

Tekniske data

Akustisk signatur Verona Neo

Koncept:	Kraftigt drev, remtræk
Montering	Op til to tonearme mulige
Pladespiller:	310 mm, 11 kilo med 8 lyddæmperstifter
Chassis:	65 mm tyk sandwichkonstruktion lavet af MDF, stål og multiplex
Drev:	Hastighedsreguleret dobbeltremstræk med finjustering af hastighed til underplader
Hastigheder:	33 + 45 omdr./min.
Dimensioner (B x H x D):	Størrelse 54.4 x 16.6 x 44.9 cm
Vægt:	33,2 kilo

Alle tekniske data

Med og imod:

MM/MC phono forforstærker Soulnote E-1 test __
Test: MM/MC phono forforstærker Rike Audio
Natalija __

Mere fra Acoustic Signature:

Test pladespiller Acoustic Signature Tornado Neo med 2 x TA-1000 Neo og MCX-4 __

aktie

aktie

